

Uit de tijd
door Edith Potjer

column

Heimwee en verlangen

Ieder jaar gebeurt het me weer. In de herfst.

Als ik door het bos loop geniet ik intens van de prachtige kleuren, vooral nu de zon schijnt, maar toch.....

Een gevoel van heimwee en verlangen overvalt me. De zomer: het mooie weer, de lange avonden, het buiten zijn, de natuur opsnuiven, alles zien groeien, is weer voorbij.

Het wordt al weer zo vroeg donker.

Ik verlang naar de avonden van lekker buiten kunnen zitten, of de deur van de kamer open zetten, buiten naar binnen laten komen.

Het is november. Het alom-gedenken op de begraafplaats De Boskamp is net geweest, november is de maand van het herdenken, in de kerken, in de verpleeghuizen, de ziekenhuizen en hospices. Overal waar mensen gestorven zijn komen we weer terug, ons verlangen naar het leven, naar onze dierbaren die overleden zijn en onze heimwee naar wat er was en waar we niet zonder willen, naar de zomer van het leven, brengen ons bij elkaar om samen te gedenken.

De stilte van de winter komt, stilte die we nodig hebben om ons eigen leven te overdenken.

Het leven is een wandeling van afwisseling,

lente – alles begint te groeien

zomer – alles bloeit volop

herfst – het sterven is begonnen

winter - de stilte.

Ik ga nog maar een wandeling maken in het bos, licht op de herfstbomen, prachtige kleuren.

Het doet me denken aan de haiku:

hoe benijdenswaardig mooi
kleuren de esdoornbladeren
voor ze sterven.

Welkom herfst.